

Arrest

nr. 286 627 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. DEPOORTERE
Britselei 47-49 / 5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 november 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 oktober 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 26 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. DEPOORTERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 oktober 2022 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op 5 oktober 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)
Mijnheer

naam: G. (...)
voornaam : A. (...)
geboortedatum : (...).1968
geboorteplaats : Yerevan

nationaliteit : Armenië

Krachtens de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet) en artikel 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend en krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, binnen 30 dagen, om de volgende redenen:

Op 30/09/2022 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In het kader van deze aanvraag legde u volgende documenten voor: een Oekraïense permanente verblijfsvergunning, afgeleverd op 25/04/2017, een Oekraïense huwelijksakte op datum van 22/02/2014, een Oekraïense echtscheidingsakte op datum van 26/06/2018, een Oekraïense huwelijksakte op datum van 01/10/2021 en een Armeens paspoort, geldig van 24/01/2020 tot 24/01/2030.

Artikel 2, lid 2, van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 bepaalt dat de lidstaten dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toepassen op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

Om na te gaan of u in staat bent in veilige en duurzame omstandigheden naar uw land van oorsprong terug te kunnen keren, werd u op 30/09/2022 door de DVZ gehoord.

Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u in Yerevan, Armenië bent geboren. U verklaarde dat u in Yerevan verbleef en u daarna in Gegharkunik verbleef tot in 1991. U verklaarde dat u middelbare studies in mechanica volgde in Armenië. U verklaarde dat uw ouders reeds overleden zijn. U verklaarde dat u vanaf 1991 tot 2009 opnieuw in Yerevan verbleef om er te werken. U verklaarde dat u in 1996 wel voor 8 maanden naar Rusland trok omdat uw vrouw daar familie had. U verklaarde dat, toen uw dochter G. Ma. (...) geboren werd, u opnieuw naar Lviv trok. U verklaarde dat u tussen 1999 en 2012 en 2013 op en af reisde tussen Armenië en Oekraïne. U verklaarde dat toen uw tweede dochter G. Mi. (...) geboren werd in 1999, u terugkeerde naar Armenië, U verklaarde dat u rond 2012 en 2013 opnieuw in Oekraïne verbleef, U verklaarde dat toen u terugkeerde naar Oekraïne, u er huwde in 2014 met een Oekraïense vrouw en u er bleef. U verklaarde dat u op 25/02/2022 opnieuw Oekraïne verliet en u ongeveer 40 dagen in Polen verbleef en daarna 20 dagen in Duitsland. U verklaarde dat uw echtgenote en uw dochter in Duitsland zijn gebleven. U verklaarde dat u in België bij de familie van de zoon van uw broer verblijft en het OCMW zal kijken voor een appartement voor de familie van uw broer. U verklaarde dat u hen moet vragen of u bij hen mag verblijven. U verklaarde dat u vergezeld werd naar België door de schoondochter, G. M. (...), van uw broer, G. A. (...). Uit nazicht van de gegevensdatabank blijkt dat mevrouw G. M. (...), samen met haar echtgenoot, G. V. (...), en hun zoon K. N. (...) eveneens een aanvraag deed bij de DVZ op 17/03/2022 tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. De zoon van uw broer en zijn gezin werden echter reeds op 17/03/2022 in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. U verklaarde dat u in Armenië taxichauffeur was van 2003 tot 2009. U verklaarde dat u vanaf 2009 begon met het verkopen van allerhande producten. U verklaarde dat u een winkel uitbaatte in Oekraïne. U verklaarde dat u dit deed gedurende gans uw verblijf in Oekraïne deed en u werkte voor de zoon van uw broer. U verklaarde dat u op 01/10/2021 huwde met mevrouw G. A. (...), met Armeense nationaliteit. U legde van dit huwelijk een Oekraïense huwelijksakte voor. U verklaarde dat mevrouw G. A. (...) geregistreerd stond op het adres van de zoon van uw broer en jullie samenwoonden. U legde eveneens een huwelijksakte en echtscheidingsakte voor en verklaarde dat u de naam van uw ex-partner niet meer weet. U verklaarde dat uw dochter G. Ma. (...) momenteel in Yerevan, Armenië verblijft. U verklaarde dat uw dochter G. Mi. (...) een tijdje in Armenië verbleef met haar moeder en zij in 2021 verhuisde naar Lviv, Oekraïne. U verklaarde dat ze momenteel in Duitsland woont met haar moeder. U verklaarde dat uw dochters tussen 2014 en 2017 in Armenië verbleven. U verklaarde dat uw broer G. A. (...), met Oekraïense nationaliteit, in Lviv verblijft. U verklaarde dat uw andere broer, G. S. (...), met Armeense nationaliteit, in Rusland verblijft. U verklaarde dat mevrouw G. M. (...), de schoondochter van uw broer G. A. (...), u vergezelde naar België. U verklaarde

dat er geen specifieke reden is waarom u naar Oekraïne vertrok vanuit Armenië. U verklaarde dat u met de familie van uw broer naar Oekraïne trok en u er tijdelijk verbleef. U verklaarde dat de familie van uw broer er bleef en u terugkeerde naar Armenië. U verklaarde dat dit rond 1998 of 1999 was en dat het in die periode moeilijk was in Armenië. U verklaarde dat er geen elektriciteit of gas was en het dagelijkse leven er moeilijk was. U verklaarde dat jullie daarom naar Rusland vertrokken, maar jullie er niet graag verbleven en daarom naar Oekraïne vertrokken. U verklaarde dat u vaak op en af reisde tussen Armenië en Oekraïne en de familie van uw broer zich ondertussen in Oekraïne had gevestigd. U verklaarde dat u graag in Oekraïne verbleef en u zich daarom eveneens vestigde in Oekraïne. U verklaarde dat u ook Russisch spreekt, U verklaarde dat u vaak op en afreisde om uw dochters te bezoeken. U verklaarde dat u huwde met een Oekraïense vrouw in 2014 en u 3 jaar lang gehuwd was met haar tot u uit de echt scheidde. U legde hiervan een echtscheidingsakte voor. U verklaarde dat het uw ex-partner was die de scheiding had aangevraagd. U verklaarde dat u in 2021 huwde met uw huidige Armeense vrouw. Op de vraag of u uw permanente verblijfsstatuut verkreeg in 2017 antwoordde u dat u dit reeds kreeg in 2014, maar dit documenten waren die u telkens diende te verlengen. U verklaarde dat het om tijdelijke verblijfskaarten ging. U verklaarde dat u tussen 1998 en 2014 op en af reisde en soms 4 of 5 maanden verbleef in Oekraïne, maar nooit langer dan 4 of 5 maanden. U verklaarde dat er momenteel in Armenië een oorlog aan de gang is. U verklaarde dat u vroeger al uw bezittingen meenam toen u naar Oekraïne vertrok. U verklaarde dat er in Armenië geen werk is omdat er oorlog is. U verklaarde dat u nog verre familieleden heeft die in Armenië verblijven. U verklaarde dat u nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde dat u begin 2020 terugreisde naar Armenië en u in september 2021 terug naar Oekraïne ging. U verklaarde dat u naar Armenië trok om uw vrouw en dochter op te halen. U verklaarde dat u er al die tijd verbleef omdat uw kinderen hun studies afwerkten en dit de reden was waarom u bleef. U verklaarde dat u er kleine klusjes deed. U verklaarde dat u besmet raakte met Covid-19 en u uw zicht verloor en jullie daarna terugkeerden naar Oekraïne. U verklaarde dat uw zicht verslecht is. U verklaarde dat u een appartement huurt, maar u daarvoor een eigen woning had maar u die verkocht. U verklaarde dat u uw verblijfssituatie wenst te regulariseren zodat uw familie u kan komen vergezellen en hier kan komen wonen en werken voor zover dit mogelijk is,

Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen enkele verklaring gaf of bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat u niet in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Armenië. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u 2020 terugkeerde voor 1 jaar en 9 maanden naar Armenië. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u naar Armenië trok om uw vrouw en dochter op te halen en u er al die tijd verbleef omdat uw kinderen hun studies afwerkten. Noch uit uw administratief dossier, noch uit de documenten die u tijdens het indienen van uw aanvraag voorlegde, kan aldus enig bewijs worden teruggevonden dat aantoonde dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van oorsprong.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk niet in veilige omstandigheden te kunnen terugkeren naar Armenië.

Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen verklaringen gaf waarom u niet in duurzame omstandigheden zou kunnen terugkeren naar Armenië. We wijzen er op dat u op heden een volwassen man van 53 jaar bent die het overgrote deel van zijn leven in Armenië heeft doorgebracht en niet in Oekraïne. U beheerst de officiële landstaal, volgde er studies, kreeg er een dochter, woonde en werkte er. U verklaarde dat u in 2012 of 2013 reeds naar Oekraïne vertrok. We merken echter op dat uw Oekraïense permanente verblijfskaart werd afgeleverd op 25/04/2017 en u geen bewijzen voorlegde van legaal verblijf in Oekraïne vanaf 2012 of 2013. Bovendien verklaarde u, zoals eerder vermeld, dat u in 2020 terugkeerde naar Armenië voor 1 jaar en 9 maanden om uw vrouw en dochter op te halen. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u nog verre familie heeft in Armenië. Bijgevolg kan enkel vastgesteld worden dat u nog steeds sociale, familiale en culturele banden heeft met uw land van oorsprong. U bent een volwassen man die het overgrote deel van zijn leven doorbracht in het land van oorsprong en van wie er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u er over een netwerk beschikt dat u in staat stelt om er in duurzame omstandigheden naar terug te keren. De door u in Oekraïne verworven kennis en vaardigheden kunnen aangewend worden om u op duurzame wijze in Armenië te hervestigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u niet in staat bent om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.

In toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de

kennisgeving van de beslissing. In toepassing van artikel 74/13 van de wet wordt bij het nemen van deze beslissing tot verwijdering rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en uw gezondheidstoestand. U verklaarde dat uw ouders reeds overleden zijn. U verklaarde dat uw vrouw en dochter in Duitsland verblijven. U verklaarde dat uw oudste dochter in Yerevan, Armenië verblijft. U verklaarde dat uw broer G. A. (...) momenteel in Lviv, Oekraïne verblijft en u samen met zijn schoondochter, G. M. (...) naar België reisde. U verklaarde dat u bij de familie van de zoon van uw broer, G. V. (...), verblijft in België. Het gegeven dat de vermeende zoon van uw broer met zijn gezin en familie in België verblijft, kan uw terugkeer naar Armenië niet in de weg staan. U toont namelijk uw familiale band met meneer G. V. (...) en mevrouw G. M. (...) niet aan. U gaf tijdens het gehoor aan op het adres (...) te wonen. Echter, het loutere feit dat u op hetzelfde verklaarde adres zou wonen als uw vermeende neef en zijn familie, geeft u geen recht tot verblijf. We wijzen er eveneens op dat meneer G. V. (...) niet tot uw gezinskern behoort aangezien u niet kan aantonen dat er sprake is van een bijkomende band van afhankelijkheid die de normaal affectieve relaties overstijgt. U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u een leven kan opbouwen in het land van oorsprong zonder de nabijheid van uw vermeende neef. U verklaarde gehuwd te zijn met mevrouw G. A. (...), met Armeense nationaliteit, en legde hiervan de huwelijksakte voor. U verklaarde dat mevrouw momenteel in Duitsland verblijft. U haalt geen gefundeerde argumenten of bewijzen aan waarom het niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van oorsprong. U verklaarde dat u besmet raakte met Covid-19 en u uw zicht verloor. U verklaarde dat uw zicht verslecht is. U legde echter geen enkel medisch document voor om uw verklaring te staven. Tot slot, wat uw gezondheidstoestand betreft, merken we aldus op dat u geen gewag maakte van medische elementen die u zouden belemmeren te reizen of naar uw land van oorsprong terug te keren. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

2.2. Artikel 39/81, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verweerder binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De verweerder werd bij schrijven van de griffie van de Raad van 8 november 2022 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota met opmerkingen in te dienen.

Er werd echter geen administratief dossier, maar enkel een nota met opmerkingen neergelegd.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verweerder het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoeker vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

2.3. De verzoeker heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesesamenvatting neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel, dat specifiek gericht is tegen de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan (hierna: het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "het Unierecht".

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal

handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoeker legde volgende documenten neer:

- Oekraïense permanente verblijfsvergunning dd. 25.04.2017
- Oekraïense huwelijksakte dd. 22.02.2014
- Oekraïense echtscheidingsakte dd. 26.06.2018
- Oekraïense huwelijksakte dd. 1.10.2021
- Armeens paspoort geldig van 24.01.2020 tot en met 24.01.2030

Verwerende partij betwist de overmaking van deze bewijzen niet, noch betwist zij het feit dat verzoeker is getrouwd in Oekraïne.

Dat het duidelijk is dat verzoeker wel degelijk banden heeft met Oekraïne en absoluut geen enkele banden meer heeft met Armenië. Verzoeker heeft aldaar verre familie, doch hij heeft hier geen contact meer mee. Verzoeker heeft daarenboven een permanent verblijf in Oekraïne.

Momenteel verblijft verzoeker dan ook bij zijn familie in België, zijnde bij het gezin van de zoon van zijn broer, G. V. (...) waarvan verzoeker een getuigenverklaring bijbrengt. (stuk 4)

Deze stelt in niet mis te verstane bewoordingen:

“Beste ik wil het volgende verklaren, meneer G. A. (...) is mijn nonkel en wij met mijn vrouw helpen hem momenteel in België. Mijn nonkel is Oekraïne gevlucht als gevolg van de oorlog hinder. Hij heeft een Armeense nationaliteit en vaste verblijfsvergunning in Oekraïne. Mijn nonkel heeft zijn leven opgebouwd in Oekraïne (was zelfstandige) en zijn band met Armenië is nu nihil en onbestaande. Hij heeft enkel en allen verre familieleden in Armenië met wie hij geen contact meer heeft. Mijn nonkel heeft met me en mijn vrouw een afhankelijkheidsband en affectieve familiale relatie. Mijn nonkel heeft ook geen vastgoed in Armenië. In ieder geval is de terugkeer noch naar Armenië noch naar Oekraïne niet mogelijk voor mijn nonkel. Bovendien valt mijn nonkel volledig onder de bepalingen van de Europese richtlijn 2004/55/EG en uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 als permanente resident van Oekraïne”

Hieruit blijkt nogmaals dat verzoeker is gevlucht voor de oorlog te Oekraïne en aldus onder het toepassingsgebied valt van artikel 57/29 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het uitvoeringsbesluit 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022.

Daarnaast brengt verzoeker nog een getuigenverklaring bij van dhr. K. A. (...) dewelke stelt; (stuk 3)

"I would like to declare the following, Mr G. A. (...) is my brother who lived en worked in Ukraine for almost 10 years. My brother has fled Ukraine because of the war over there. He has an Armenian nationality and permanent residence in Ukraine. His whole live was all this tim in Ukraine where he was self-employed and his ties with Armenia are now non-existent. He only has distant relatives in Armenia with whom he no longer has any contact. He has a dependency and affectionate family relationship with his cousin and his wife who now live in Belguim as war refugees. He has neither work nor no real estate in Armenia In any case, the return neither to Armenia nor to Ukraine is not possible right now as a result of war."

Ook hieruit blijkt nogmaals dat verzoeker wel degelijk een leven heeft opgebouwd in Oekraïne en aldaar werkte.

Verwerende partij geeft echter niet aan waarom verzoeker concreet niet zou vallen onder het toepassingsgebied van het hierboven aangehaalde uitvoeringsbesluit en schendt daarmee haar motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is gegrond."

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen: *"een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden"* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het eerste middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de *'fair play'* en de hoorplicht. De verzoeker laat echter na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen.

In de motieven van de beslissing van de staatssecretaris van 3 oktober 2022 tot weigering van machtiging tot verblijf wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 57/29, § 1, en 57/30, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Daarnaast bevat deze beslissing ook een motivering in feite. Met name wordt vastgesteld dat de verzoeker, die de Armeense nationaliteit heeft en over een permanente Oekraïense verblijfsvergunning beschikt, niet in aanmerking

komt voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij niet in veilige en duurzame omstandigheden kan terugkeren naar zijn land van oorsprong. Deze vaststelling wordt op uitvoerige wijze toegelicht als volgt:

“Om na te gaan of u in staat bent in veilige en duurzame omstandigheden naar uw land van oorsprong terug te kunnen keren, werd u op 30/09/2022 door de DVZ gehoord.

Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u in Yerevan, Armenië bent geboren. U verklaarde dat u in Yerevan verbleef en u daarna in Gegharkunik verbleef tot in 1991. U verklaarde dat u middelbare studies in mechanica volgde in Armenië. U verklaarde dat uw ouders reeds overleden zijn. U verklaarde dat u vanaf 1991 tot 2009 opnieuw in Yerevan verbleef om er te werken. U verklaarde dat u in 1996 wel voor 8 maanden naar Rusland trok omdat uw vrouw daar familie had. U verklaarde dat, toen uw dochter G. Ma. (...) geboren werd, u opnieuw naar Lviv trok. U verklaarde dat u tussen 1999 en 2012 en 2013 op en af reisde tussen Armenië en Oekraïne. U verklaarde dat toen uw tweede dochter G. Mi. (...) geboren werd in 1999, u terugkeerde naar Armenië, U verklaarde dat u rond 2012 en 2013 opnieuw in Oekraïne verbleef, U verklaarde dat toen u terugkeerde naar Oekraïne, u er huwde in 2014 met een Oekraïense vrouw en u er bleef. U verklaarde dat u op 25/02/2022 opnieuw Oekraïne verliet en u ongeveer 40 dagen in Polen verbleef en daarna 20 dagen in Duitsland. U verklaarde dat uw echtgenote en uw dochter in Duitsland zijn gebleven. U verklaarde dat u in België bij de familie van de zoon van uw broer verblijft en het OCMW zal kijken voor een appartement voor de familie van uw broer. U verklaarde dat u hen moet vragen of u bij hen mag verblijven. U verklaarde dat u vergezeld werd naar België door de schoondochter, G. M. (...), van uw broer, G. A. (...). Uit nazicht van de gegevensdatabank blijkt dat mevrouw G. M. (...), samen met haar echtgenoot, G. V. (...), en hun zoon K. N. (...) eveneens een aanvraag deed bij de DVZ op 17/03/2022 tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. De zoon van uw broer en zijn gezin werden echter reeds op 17/03/2022 in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. U verklaarde dat u in Armenië taxichauffeur was van 2003 tot 2009. U verklaarde dat u vanaf 2009 begon met het verkopen van allerhande producten. U verklaarde dat u een winkel uitbaatte in Oekraïne. U verklaarde dat u dit deed gedurende gans uw verblijf in Oekraïne deed en u werkte voor de zoon van uw broer. U verklaarde dat u op 01/10/2021 huwde met mevrouw G. A. (...), met Armeense nationaliteit. U legde van dit huwelijk een Oekraïense huwelijksakte voor. U verklaarde dat mevrouw G. A. (...) geregistreerd stond op het adres van de zoon van uw broer en jullie samenwoonden. U legde eveneens een huwelijksakte en echtscheidingsakte voor en verklaarde dat u de naam van uw ex-partner niet meer weet. U verklaarde dat uw dochter G. Ma. (...) momenteel in Yerevan, Armenië verblijft. U verklaarde dat uw dochter G. Mi. (...) een tijdje in Armenië verbleef met haar moeder en zij in 2021 verhuisde naar Lviv, Oekraïne. U verklaarde dat ze momenteel in Duitsland woont met haar moeder. U verklaarde dat uw dochters tussen 2014 en 2017 in Armenië verbleven. U verklaarde dat uw broer G. A. (...), met Oekraïense nationaliteit, in Lviv verblijft. U verklaarde dat uw andere broer, G. S. (...), met Armeense nationaliteit, in Rusland verblijft. U verklaarde dat mevrouw G. M. (...), de schoondochter van uw broer G. A. (...), u vergezelde naar België. U verklaarde dat er geen specifieke reden is waarom u naar Oekraïne vertrok vanuit Armenië. U verklaarde dat u met de familie van uw broer naar Oekraïne trok en u er tijdelijk verbleef. U verklaarde dat de familie van uw broer er bleef en u terugkeerde naar Armenië. U verklaarde dat dit rond 1998 of 1999 was en dat het in die periode moeilijk was in Armenië. U verklaarde dat er geen elektriciteit of gas was en het dagelijkse leven er moeilijk was. U verklaarde dat jullie daarom naar Rusland vertrokken, maar jullie er niet graag verbleven en daarom naar Oekraïne vertrokken. U verklaarde dat u vaak op en af reisde tussen Armenië en Oekraïne en de familie van uw broer zich ondertussen in Oekraïne had gevestigd. U verklaarde dat u graag in Oekraïne verbleef en u zich daarom eveneens vestigde in Oekraïne. U verklaarde dat u ook Russisch spreekt, U verklaarde dat u vaak op en afreisde om uw dochters te bezoeken. U verklaarde dat u huwde met een Oekraïense vrouw in 2014 en u 3 jaar lang gehuwd was met haar tot u uit de echt scheidde. U legde hiervan een echtscheidingsakte voor. U verklaarde dat het uw ex-partner was die de scheiding had aangevraagd. U verklaarde dat u in 2021 huwde met uw huidige Armeense vrouw. Op de vraag of u uw permanente verblijfsstatuut verkreeg in 2017 antwoordde u dat u dit reeds kreeg in 2014, maar dit documenten waren die u telkens diende te verlengen. U verklaarde dat het om tijdelijke verblijfskaarten ging. U verklaarde dat u tussen 1998 en 2014 op en af reisde en soms 4 of 5 maanden verbleef in Oekraïne, maar nooit langer dan 4 of 5 maanden. U verklaarde dat er momenteel in Armenië een oorlog aan de gang is. U verklaarde dat u vroeger al uw bezittingen meenam toen u naar Oekraïne vertrok. U verklaarde dat er in Armenië geen werk is omdat er oorlog is. U verklaarde dat u nog verre familieleden heeft die in Armenië verblijven. U verklaarde dat u nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde dat u begin 2020 terugreisde naar Armenië en u in september 2021 terug naar Oekraïne ging. U verklaarde dat u naar Armenië trok om uw vrouw en dochter op te halen.

U verklaarde dat u er al die tijd verbleef omdat uw kinderen hun studies afwerkten en dit de reden was waarom u bleef. U verklaarde dat u er kleine klusjes deed. U verklaarde dat u besmet raakte met Covid-19 en u uw zicht verloor en jullie daarna terugkeerden naar Oekraïne. U verklaarde dat uw zicht verslecht is. U verklaarde dat u een appartement huurt, maar u daarvoor een eigen woning had maar u die verkocht. U verklaarde dat u uw verblijfssituatie wenst te regulariseren zodat uw familie u kan komen vergezellen en hier kan komen wonen en werken voor zover dit mogelijk is,

Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen enkele verklaring gaf of bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat u niet in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Armenië. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u 2020 terugkeerde voor 1 jaar en 9 maanden naar Armenië. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u naar Armenië trok om uw vrouw en dochter op te halen en u er al die tijd verbleef omdat uw kinderen hun studies afwerkten. Noch uit uw administratief dossier, noch uit de documenten die u tijdens het indienen van uw aanvraag voorlegde, kan aldus enig bewijs worden teruggevonden dat aantoonde dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van oorsprong.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk niet in veilige omstandigheden te kunnen terugkeren naar Armenië.

Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen verklaringen gaf waarom u niet in duurzame omstandigheden zou kunnen terugkeren naar Armenië. We wijzen er op dat u op heden een volwassen man van 53 jaar bent die het overgrote deel van zijn leven in Armenië heeft doorgebracht en niet in Oekraïne. U beheerst de officiële landstaal, volgde er studies, kreeg er een dochter, woonde en werkte er. U verklaarde dat u in 2012 of 2013 reeds naar Oekraïne vertrok. We merken echter op dat uw Oekraïense permanente verblijfskaart werd afgeleverd op 25/04/2017 en u geen bewijzen voorlegde van legaal verblijf in Oekraïne vanaf 2012 of 2013. Bovendien verklaarde u, zoals eerder vermeld, dat u in 2020 terugkeerde naar Armenië voor 1 jaar en 9 maanden om uw vrouw en dochter op te halen. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u nog verre familie heeft in Armenië. Bijgevolg kan enkel vastgesteld worden dat u nog steeds sociale, familiale en culturele banden heeft met uw land van oorsprong. U bent een volwassen man die het overgrote deel van zijn leven doorbracht in het land van oorsprong en van wie er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u er over een netwerk beschikt dat u in staat stelt om er in duurzame omstandigheden naar terug te keren. De door u in Oekraïne verworven kennis en vaardigheden kunnen aangewend worden om u op duurzame wijze in Armenië te hervestigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u niet in staat bent om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382."

Aldus heeft de verweerder, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, wel degelijk concreet aangegeven waarom de verzoeker niet valt onder het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. De motieven die de beslissing tot weigering van machtiging tot verblijf onderbouwen kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU en van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden weigeringsbeslissing werd genomen en waarvan de verzoeker de schending aanvoert.

3.1.2.4. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de Vreemdelingenwet en naar artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU.

De voormelde artikelen van de Vreemdelingenwet maken deel uit van Titel II, Hoofdstuk IIbis van deze wet dat een omzetting is van de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen (hierna: de Richtlijn 2001/55/EG).

De Richtlijn 2001/55/EG voorziet dat de massale toestroom van ontheemden wordt vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat met gekwalificeerde meerderheid van stemmen wordt genomen en dat dit besluit tot gevolg heeft dat de ontheemden waarop het betrekking heeft in alle lidstaten tijdelijke bescherming krijgen, overeenkomstig de bepalingen van deze richtlijn (artikel 5). De lidstaten kunnen ook andere categorieën ontheemden dan deze die vallen onder het besluit van de Raad van de Europese Unie tijdelijke bescherming krachtens deze richtlijn bieden in geval deze om dezelfde redenen ontheemd zijn en uit hetzelfde land of dezelfde regio van oorsprong komen (artikel 7). Wat betreft de verplichtingen van de lidstaten jegens de begunstigten van de tijdelijke bescherming wordt, onder meer, voorzien dat de lidstaten de nodige maatregelen nemen opdat de begunstigten voor de volledige duur van de tijdelijke bescherming over verblijfstitels beschikken, waartoe documenten of andere gelijkwaardige bewijsstukken worden verstrekt (artikel 8).

Zoals reeds aangegeven, zijn de bepalingen van de Richtlijn 2001/55/EG omgezet in de Belgische wetgeving, meer bepaald in de artikelen 57/29 tot en met 57/36 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/29, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In geval van een massale toestroom of een imminente massale toestroom van ontheemden naar lid-Staten van de Europese Unie die is vastgesteld bij een besluit van de Raad van de Europese Unie dat is uitgevaardigd met toepassing van richtlijn 2001/55/EG van de Raad van de Europese Unie van 20 juli 2001 betreffende minimumnormen voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden en maatregelen ter bevordering van een evenwicht tussen de inspanning van de lidstaten voor de opvang en het dragen van de consequenties van de opvang van deze personen, genieten de personen die tot de in dat besluit omschreven bijzondere groepen behoren vanaf de daarin vastgestelde datum tijdelijke bescherming.”

Artikel 57/30, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onder voorbehoud van de toepassing van § 2 of van artikel 57/32 machtigt de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, zoals bedoeld in artikel 57/29, tot een verblijf van een jaar. Die machtiging wordt hernieuwd, met periodes van zes maanden, zolang de tijdelijke bescherming niet beëindigd is in een van de gevallen omschreven in artikel 57/36, § 1. De duur van de machtiging kan worden beperkt tot de periode voorafgaand aan de automatische beëindiging van de tijdelijke bescherming die in werking werd gesteld door het besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 1, of kan verlengd worden door een besluit van de Raad van de Europese Unie bedoeld in artikel 57/29, § 2, tweede lid.

De Koning bepaalt de wijze van de indiening van de aanvraag tot het verkrijgen van deze machtiging tot verblijf bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

Bij de aanvraag om een machtiging tot verblijf wordt aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet, een document overhandigd, opgesteld in een taal die hij begrijpt, waarin de bepalingen over de tijdelijke bescherming die op hem van toepassing zijn, duidelijk worden uiteengezet.

De inschrijving in het vreemdelingenregister van de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet en die gemachtigd is tot een verblijf, en de afgifte van de verblijfstitel, die hiervan bewijs oplevert, gebeuren overeenkomstig de bepalingen van artikel 12.

De afgegeven verblijfstitel blijft geldig tot het einde van de geldigheidsduur van de machtiging. Hij wordt op verzoek van de betrokkene verlengd of vernieuwd door het gemeentebestuur van de verblijfplaats op voorwaarde dat de aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de geldigheidstermijn van de verblijfstitel en voorzover de minister of zijn gemachtigde de machtiging niet heeft beëindigd op grond van artikel 57/32, § 1, of artikel 57/36, § 2.

De Koning bepaalt de termijnen en de voorwaarden voor de vraag om vernieuwing of verlenging van de verblijfstitel."

De Richtlijn 2001/55/EG vindt een eerste concrete toepassing met het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Artikel 2 van dit besluit verduidelijkt de personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is, met name:

"Artikel 2

De personen op wie de tijdelijke bescherming van toepassing is

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;

b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;

c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon."

Het begrip "een terugkeer naar het land of de regio van oorsprong in veilige en duurzame omstandigheden" is niet gedefinieerd in de richtlijn 2001/55/EG of in het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, dat het volgens de Commissie – in de Mededeling van de Commissie van 21 maart 2022 over operationele richtsnoeren voor de uitvoering van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU – gaat om een in de richtlijn opgenomen begrip *sui generis*. In voormelde mededeling als antwoord op de vraag "Wat wordt bedoeld met "niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren" in artikel 2, leden 2 en 3, van het besluit van de Raad?" wordt gelezen:

“De verwijzing naar het onvermogen om in veilige en duurzame omstandigheden naar het land of de regio van oorsprong terug te keren, moet worden gelezen in het licht van artikel 2, punt c), van Richtlijn 2001/55/EG, dat specifiek verwijst naar situaties van gewapend conflict of inheems geweld en een ernstig risico van systematische of algemene schendingen van de mensenrechten in het land van oorsprong(...) In dit verband kan het onvermogen om “in veilige omstandigheden terug te keren” bijvoorbeeld voortvloeien uit een duidelijk risico voor de veiligheid van de betrokkene, situaties van gewapend conflict of endemisch geweld, gedocumenteerde risico's op vervolging of andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Wil de terugkeer “duurzaam” zijn, dan moet de betrokkene in zijn of haar land of regio van oorsprong actieve rechten kunnen genieten, zodat hij of zij vooruitzichten heeft dat aldaar in zijn of haar basisbehoeften zal worden voorzien en hij of zij in de samenleving kan integreren. Om te bepalen of de terugkeer “in veilige en duurzame omstandigheden” plaatsvindt, moeten de lidstaten zich baseren op de algemene situatie in het land of de regio van oorsprong. Niettemin moet de betrokkene op individueel niveau kunnen bewijzen of een begin van bewijs kunnen leveren dat hij of zij niet in staat is om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar zijn of haar land of regio van oorsprong. In dat verband moeten de lidstaten rekening houden met de vraag of de betrokkene nog steeds een betekenisvolle band heeft met zijn of haar land van oorsprong, bijvoorbeeld rekening houdend met de tijd die hij of zij in Oekraïne heeft verbleven dan wel familie in zijn/haar land van oorsprong.”

Aldus wordt toegelicht dat “de veiligheid” betrekking heeft op onder meer situaties van gewapend conflict. De “duurzame” terugkeer moet mogelijk zijn, wat betekent dat de verzoeker in Armenië, herkomstland, actieve rechten moet kunnen genieten om een vooruitzicht te hebben om in de basisbehoeften te voorzien en dat integratie in het herkomstland mogelijk is.

3.1.2.5. De verzoeker betwist niet dat hij geen onderdaan van Oekraïne is, dat hij niet staatloos is, dat hij gehuwd is met een Armeense vrouw, en dat zijn twee dochters inmiddels meerderjarig zijn. De verzoeker is met name een Armeense onderdaan en het is niet betwist dat hij voor 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleef op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven. Overeenkomstig artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU kan dit besluit ook op de verzoeker worden toegepast, voor zover hij niet in veilige en duurzame omstandigheden naar zijn land van oorsprong (Armenië) kan terugkeren.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Om na te gaan of u in staat bent in veilige en duurzame omstandigheden naar uw land van oorsprong terug te kunnen keren, werd u op 30/09/2022 door de DVZ gehoord.

Tijdens dit gehoor verklaarde u dat u in Yerevan, Armenië bent geboren. U verklaarde dat u in Yerevan verbleef en u daarna in Gegharkunik verbleef tot in 1991. U verklaarde dat u middelbare studies in mechanica volgde in Armenië. U verklaarde dat uw ouders reeds overleden zijn. U verklaarde dat u vanaf 1991 tot 2009 opnieuw in Yerevan verbleef om er te werken. U verklaarde dat u in 1996 wel voor 8 maanden naar Rusland trok omdat uw vrouw daar familie had. U verklaarde dat, toen uw dochter G. Ma. (...) geboren werd, u opnieuw naar Lviv trok. U verklaarde dat u tussen 1999 en 2012 en 2013 op en af reisde tussen Armenië en Oekraïne. U verklaarde dat toen uw tweede dochter G. Mi. (...) geboren werd in 1999, u terugkeerde naar Armenië, U verklaarde dat u rond 2012 en 2013 opnieuw in Oekraïne verbleef, U verklaarde dat toen u terugkeerde naar Oekraïne, u er huwde in 2014 met een Oekraïense vrouw en u er bleef. U verklaarde dat u op 25/02/2022 opnieuw Oekraïne verliet en u ongeveer 40 dagen in Polen verbleef en daarna 20 dagen in Duitsland. U verklaarde dat uw echtgenote en uw dochter in Duitsland zijn gebleven. U verklaarde dat u in België bij de familie van de zoon van uw broer verblijft en het OCMW zal kijken voor een appartement voor de familie van uw broer. U verklaarde dat u hen moet vragen of u bij hen mag verblijven. U verklaarde dat u vergezeld werd naar België door de schoondochter, G. M. (...), van uw broer, G. A. (...). Uit nazicht van de gegevensdatabank blijkt dat mevrouw G. M. (...), samen met haar echtgenoot, G. V. (...), en hun zoon K. N. (...) eveneens een aanvraag deed bij de DVZ op 17/03/2022 tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. De zoon van uw broer en zijn gezin werden echter reeds op 17/03/2022 in het bezit gesteld van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. U verklaarde dat u in Armenië taxichauffeur was van 2003 tot 2009. U verklaarde dat u vanaf 2009 begon met het verkopen van allerhande producten. U verklaarde dat u een winkel uitbaatte in Oekraïne. U verklaarde dat u dit deed gedurende gans uw verblijf in Oekraïne deed en u werkte voor de zoon van uw broer. U verklaarde dat u op 01/10/2021 huwde met mevrouw G. A. (...), met Armeense nationaliteit. U legde van dit huwelijk een Oekraïense huwelijksakte voor. U verklaarde dat mevrouw G. A. (...) geregistreerd stond op het adres van de zoon van uw broer en jullie samenwoonden. U legde eveneens een huwelijksakte en

echtscheidingsakte voor en verklaarde dat u de naam van uw ex-partner niet meer weet. U verklaarde dat uw dochter G. Ma. (...) momenteel in Yerevan, Armenië verblijft. U verklaarde dat uw dochter G. Mi. (...) een tijdje in Armenië verbleef met haar moeder en zij in 2021 verhuisde naar Lviv, Oekraïne. U verklaarde dat ze momenteel in Duitsland woont met haar moeder. U verklaarde dat uw dochters tussen 2014 en 2017 in Armenië verbleven. U verklaarde dat uw broer G. A. (...), met Oekraïense nationaliteit, in Lviv verblijft. U verklaarde dat uw andere broer, G. S. (...), met Armeense nationaliteit, in Rusland verblijft. U verklaarde dat mevrouw G. M. (...), de schoondochter van uw broer G. A. (...), u vergezelde naar België. U verklaarde dat er geen specifieke reden is waarom u naar Oekraïne vertrok vanuit Armenië. U verklaarde dat u met de familie van uw broer naar Oekraïne trok en u er tijdelijk verbleef. U verklaarde dat de familie van uw broer er bleef en u terugkeerde naar Armenië. U verklaarde dat dit rond 1998 of 1999 was en dat het in die periode moeilijk was in Armenië. U verklaarde dat er geen elektriciteit of gas was en het dagelijkse leven er moeilijk was. U verklaarde dat jullie daarom naar Rusland vertrokken, maar jullie er niet graag verbleven en daarom naar Oekraïne vertrokken. U verklaarde dat u vaak op en af reisde tussen Armenië en Oekraïne en de familie van uw broer zich ondertussen in Oekraïne had gevestigd. U verklaarde dat u graag in Oekraïne verbleef en u zich daarom eveneens vestigde in Oekraïne. U verklaarde dat u ook Russisch spreekt, U verklaarde dat u vaak op en afreisde om uw dochters te bezoeken. U verklaarde dat u huwde met een Oekraïense vrouw in 2014 en u 3 jaar lang gehuwd was met haar tot u uit de echt scheidde. U legde hiervan een echtscheidingsakte voor. U verklaarde dat het uw ex-partner was die de scheiding had aangevraagd. U verklaarde dat u in 2021 huwde met uw huidige Armeense vrouw. Op de vraag of u uw permanente verblijfsstatuut verkreeg in 2017 antwoordde u dat u dit reeds kreeg in 2014, maar dit documenten waren die u telkens diende te verlengen. U verklaarde dat het om tijdelijke verblijfskaarten ging. U verklaarde dat u tussen 1998 en 2014 op en af reisde en soms 4 of 5 maanden verbleef in Oekraïne, maar nooit langer dan 4 of 5 maanden. U verklaarde dat er momenteel in Armenië een oorlog aan de gang is. U verklaarde dat u vroeger al uw bezittingen meenam toen u naar Oekraïne vertrok. U verklaarde dat er in Armenië geen werk is omdat er oorlog is. U verklaarde dat u nog verre familieleden heeft die in Armenië verblijven. U verklaarde dat u nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. U verklaarde dat u begin 2020 terugreisde naar Armenië en u in september 2021 terug naar Oekraïne ging. U verklaarde dat u naar Armenië trok om uw vrouw en dochter op te halen. U verklaarde dat u er al die tijd verbleef omdat uw kinderen hun studies afwerkten en dit de reden was waarom u bleef. U verklaarde dat u er kleine klusjes deed. U verklaarde dat u besmet raakte met Covid-19 en u uw zicht verloor en jullie daarna terugkeerden naar Oekraïne. U verklaarde dat uw zicht verslecht is. U verklaarde dat u een appartement huurt, maar u daarvoor een eigen woning had maar u die verkocht. U verklaarde dat u uw verblijfssituatie wenst te regulariseren zodat uw familie u kan komen vergezellen en hier kan komen wonen en werken voor zover dit mogelijk is,

Wat uw mogelijkheid betreft om in veilige omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen enkele verklaring gaf of bewijzen voorlegde waaruit blijkt dat u niet in veilige omstandigheden kan terugkeren naar Armenië. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u 2020 terugkeerde voor 1 jaar en 9 maanden naar Armenië. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u naar Armenië trok om uw vrouw en dochter op te halen en u er al die tijd verbleef omdat uw kinderen hun studies afwerkten. Noch uit uw administratief dossier, noch uit de documenten die u tijdens het indienen van uw aanvraag voorlegde, kan aldus enig bewijs worden teruggevonden dat aantoonde dat u niet zou kunnen terugkeren naar uw land van oorsprong.

U maakt bijgevolg niet aannemelijk niet in veilige omstandigheden te kunnen terugkeren naar Armenië.

Wat uw mogelijkheid betreft om in duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong, wijzen we er op dat u geen verklaringen gaf waarom u niet in duurzame omstandigheden zou kunnen terugkeren naar Armenië. We wijzen er op dat u op heden een volwassen man van 53 jaar bent die het overgrote deel van zijn leven in Armenië heeft doorgebracht en niet in Oekraïne. U beheerst de officiële landstaal, volgde er studies, kreeg er een dochter, woonde en werkte er. U verklaarde dat u in 2012 of 2013 reeds naar Oekraïne vertrok. We merken echter op dat uw Oekraïense permanente verblijfskaart werd afgeleverd op 25/04/2017 en u geen bewijzen voorlegde van legaal verblijf in Oekraïne vanaf 2012 of 2013. Bovendien verklaarde u, zoals eerder vermeld, dat u in 2020 terugkeerde naar Armenië voor 1 jaar en 9 maanden om uw vrouw en dochter op te halen. U verklaarde, zoals eerder vermeld, dat u nog verre familie heeft in Armenië. Bijgevolg kan enkel vastgesteld worden dat u nog steeds sociale, familiale en culturele banden heeft met uw land van oorsprong. U bent een volwassen man die het overgrote deel van zijn leven doorbracht in het land van oorsprong en van wie er redelijkerwijze kan verwacht worden dat u er over een netwerk beschikt dat u in staat stelt om er in duurzame omstandigheden naar terug te keren. De door u in Oekraïne verworven kennis en vaardigheden kunnen aangewend worden om u op duurzame wijze in Armenië te hervestigen. Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk

dat u niet in staat bent om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar uw land van oorsprong. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor een machtiging tot verblijf als gevolg van de tijdelijke bescherming zoals gedefinieerd in het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382.”

De verzoeker betoogt dat hij de volgende documenten heeft voorgelegd: een Oekraïense permanente verblijfsvergunning van 25 april 2017, een Oekraïense huwelijksakte van 22 februari 2014, een Oekraïense echtscheidingsakte van 26 juni 2018, een Oekraïense huwelijksakte van 1 oktober 2021 en een Armeens paspoort, geldig van 24 januari 2020 tot en met 24 januari 2030. De verzoeker benadrukt dat de verweerder de overmaking van deze bewijzen niet betwist en er ook niet wordt betwist dat hij getrouwd is in Oekraïne. De verzoeker betoogt dat het duidelijk is dat hij wel degelijk banden heeft met Oekraïne en hij absoluut geen enkele banden meer heeft met Armenië. De verzoeker erkent dat hij in Armenië verre familie heeft, maar hij betoogt dat hij geen contact meer heeft met hen. De verzoeker benadrukt dat hij een permanent verblijf heeft in Oekraïne.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat de verzoeker de documenten die hij opsomt in zijn verzoekschrift wel degelijk heeft voorgelegd in het kader van zijn verblijfsaanvraag. De verzoeker herhaalt in het kader van zijn verzoekschrift datgene wat hij in het kader van zijn aanvraag heeft voorgelegd, maar hij laat om op concrete wijze in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de verzoeker niet specifiek ingaat op de motieven als waarom hij middels de voormelde documenten niet aantoonde dat hij niet in veilige omstandigheden kan terugkeren naar zijn land van oorsprong. De verzoeker lijkt daarentegen wel te betwisten dat hij duurzaam kan terugkeren Armenië. Hij geeft met name aan dat hij geen enkele banden meer heeft in Armenië, alwaar hij enkel verre familieleden zou hebben met wie hij geen contact meer heeft. Het betreft echter loutere en vage beweringen, terwijl in de bestreden beslissing wordt uiteengezet: *“U verklaarde dat uw dochter G. Ma. (...) momenteel in Yerevan, Armenië verblijft.”* Hoewel de verzoeker voorhoudt in Armenië louter enkele verre familieleden te hebben, betwist hij niet dat hij op 30 september 2022 verklaarde dat zijn dochter G. Ma. in Yerevan, Armenië, verblijft. De verzoeker betwist evenmin dat hij *“een volwassen man van 53 jaar (is) (...) die het overgrote deel van zijn leven in Armenië heeft doorgebracht en niet in Oekraïne”*, dat hij de officiële landstaal van Armenië beheerst, dat hij er studies volgde, dat hij er een dochter kreeg en er woonde en werkte, dat hij in 2012 of 2013 naar Oekraïne vertrok, maar dat zijn Oekraïense permanente verblijfskaart werd afgeleverd op 25 april 2017 en er geen bewijzen werden voorgelegd van een legaal verblijf in Oekraïne vanaf 2012 of 2013. De verzoeker betwist ook niet dat hij in 2020 is teruggekeerd naar Armenië voor 1 jaar en 9 maanden om zijn vrouw en dochter op te halen en dat hij verder ook verklaarde nog verre familie te hebben in Armenië.

Op basis van het geheel van het voorgaande kan volgens de staatssecretaris worden vastgesteld dat de verzoeker nog steeds sociale, familiale en culturele banden heeft met zijn land van oorsprong en kan van de verzoeker redelijkerwijze worden verwacht dat hij nog over een netwerk beschikt dat hem in staat stelt om in duurzame omstandigheden naar Armenië terug te keren. Verzoekers vage beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Het formuleren van eigen aannames, veronderstellingen en kritieken zonder enig begin van bewijs, volstaat niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 15 januari 2021, nr. 249.498).

De verzoeker benadrukt verder ook nog dat hij wel degelijk banden heeft met Oekraïne en hij er een permanent verblijf heeft. De Raad wijst er echter op dat de weigeringsmotieven geen enkel verband houden met een eventueel gebrek aan een Oekraïense verblijfsvergunning of aan banden met Oekraïne. De aanvraag wordt geweigerd omdat de verzoeker, die over een Oekraïense verblijfsvergunning beschikt, niet aantoonde dat hij niet veilig en duurzaam kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Door zijn banden met Oekraïne te benadrukken, toont de verzoeker niet aan dat op ondeugdelijke wijze werd vastgesteld dat hij niet in staat zou zijn om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar Armenië.

De verzoeker verwijst nog naar een getuigenverklaring van G.V. en K.A. In deze verklaringen wordt in essentie uiteengezet dat de verzoeker over een legaal verblijf beschikte in Oekraïne, dat hij Oekraïne verliet door de oorlog, dat hij geen banden meer heeft met Armenië, dat hij er geen werk heeft en ook geen vastgoed, dat er enkel nog verre familieleden van de verzoeker wonen met wie hij geen contact heeft, en dat hij nu in België verblijft bij de zoon van zijn broer en diens gezin met wie hij een afhankelijkheidsrelatie heeft.

Inhoudelijk stemmen deze verklaringen grotendeels overeen met de verklaringen die de verzoeker blijkens de bestreden akte op 30 september 2022 heeft afgelegd tijdens zijn gehoor. Uit wat hierboven

werd uiteengezet blijkt dat de verweerder de verklaringen van de verzoeker in rekening heeft genomen. Door nogmaals deze verklaringen te herhalen en hieromtrent twee verklaringen van derden voor te leggen die allebei dateren van na het treffen van de bestreden weigeringsbeslissing, toont de verzoeker niet aan dat de staatssecretaris niet op goede en redelijke gronden heeft geoordeeld dat de verzoeker niet aantoonde dat hij niet in staat zou zijn om in veilige en duurzame omstandigheden terug te keren naar Armenië.

De verzoeker heeft niet aangetoond dat de staatssecretaris op onwettige of onzorgvuldige wijze tot de bestreden weigeringsbeslissing is gekomen, of dat deze beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd.

Een schending van de artikelen 57/29, § 1 en 57/30, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht is niet aangetoond.

3.1.2.6. Waar hij in de hoofding van zijn eerste middel verwijst naar een schending van “*het Unierecht*”, wijst de Raad erop dat het middel, bij gebrek aan duidelijke omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel, niet-ontvankelijk is. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoeker geen schending van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU heeft aangetoond.

3.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel, dat specifiek gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet, van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsbeginsel en van “*het Unierecht*”. In de uiteenzetting van het tweede middel wordt verwezen naar de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Het tweede middel is als volgt onderbouwd:

“1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet,

precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij hier woont bij zijn neef. Dit doet verzoeker door zijn eigen verklaring en de getuigenverklaringen van zijn broer en neef bij te brengen. Anderzijds toont verzoeker aan dat hij enkel nog verre familie heeft in Armenië en al lang geen enkele binding meer heeft met dit land, dit in tegenstelling tot Oekraïne alwaar hij 2 keer gehuwd was en een vaste job heeft.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn moeder en zijn stiefvader, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

3.2.2. Beoordeling

3.2.2.1. Waar de verzoeker in de aanhef van het tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 57/29 en 57/30 van de Vreemdelingenwet en van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU, merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat om concreet toe te lichten hoe deze rechtsregels door het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zouden zijn geschonden.

In zoverre de verzoeker in de hoofding van zijn tweede middel verwijst naar een schending van “*het Unierecht*”, herhaalt de Raad dat de verzoeker niet zonder meer naar het gehele Unierecht kan verwijzen. Deze vage verwijzing naar het Unierecht maakt geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregel.

Het tweede middel is op deze punten niet-ontvankelijk.

3.2.2.2. Voor een algemene toelichting omtrent de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan worden verwezen naar hetgeen reeds werd gesteld onder punt 3.1.2.2.

De Raad stelt vast dat in de bestreden akte de feitelijke en juridische overwegingen zijn opgenomen die ten gronde liggen aan de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Met name wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden akte ook een uitgebreide motivering in feite waarbij concreet wordt ingegaan op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt met name gemotiveerd omtrent verzoekers verklaringen in verband met zijn familieleven en zijn gezondheidstoestand. In dit verband wordt opgemerkt dat de ouders van de verzoeker reeds overleden zijn, dat zijn vrouw en dochter in Duitsland verblijven en de andere dochter in Armenië, dat zijn broer in Oekraïne verblijft, dat de verzoeker samen met de schoondochter van zijn broer naar België reisde, en

dat hij thans bij de zoon van zijn broer in België woont. De verweerder is van oordeel dat deze samenwoont op hetzelfde adres de verzoeker geen recht op verblijf geeft. Hierbij wordt toegelicht dat de neef van de verzoeker niet tot de gezinskern van de verzoeker behoort aangezien hij niet kan aantonen dat er sprake is van een bijkomende band van afhankelijkheid die de normale affectieve relaties overstijgt. De verweerder geeft aan dat de verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van oorsprong zonder de nabijheid van deze vermeende neef. Er wordt gemotiveerd dat de verzoeker geen gefundeerde argumenten of bewijzen aanhaalt waarom het niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van oorsprong. Daarnaast wordt nog vastgesteld dat de verzoeker verklaarde dat hij besmet raakte met covid-19 en hij zijn zicht verloor, maar dat hij geen enkel medisch document voorlegde om zijn verklaring te staven.

Aldus kunnen de motieven, die de beslissing van tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker dwaalt waar hij stelt dat er geen afdoende poging werd ondernomen om rekening te houden met zijn gezins- en familielevens. De verzoeker toont in elk geval niet aan dat het geheel van de opgegeven motieven in rechte en in feite niet afdoende zouden zijn om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te dragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2.4. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bevat een specifieke zorgvuldigheidsplicht die erop gericht is te waarborgen dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit voormeld artikel 74/13 en voormeld artikel 5 blijkt dat het bestuur bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Deze drie te respecteren elementen vinden hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze verdragsbepalingen maken tevens *“meer voordelige bepalingen”* uit in de zin van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek inzake de in deze bepaling opgenomen elementen noodzakelijk waarbij de staatssecretaris waarborgt dat zij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet houdt in dat geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgegeven indien hierdoor hogere verdragsrechtelijke bepalingen, zoals het door de verzoeker geviseerde artikel 8 van het EVRM, zouden worden geschonden.

3.2.2.5. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van dit artikel waarop hij of zij zich beroept.

De verzoeker betoogt dat hij in België woont bij “zijn neef”. Hij verwijst in dit verband naar zijn eigen verklaring en de getuigenverklaringen van zijn broer en zijn neef. Anderzijds benadrukt de verzoeker dat hij enkel nog verre familie heeft in Armenië en hij al lang geen enkele binding meer heeft met dit land en dit in tegenstelling tot Oekraïne alwaar hij tweemaal gehuwd was en een vaste job heeft.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“In toepassing van artikel 74/13 van de wet wordt bij het nemen van deze beslissing tot verwijdering rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en uw gezondheidstoestand. U verklaarde dat uw ouders reeds overleden zijn. U verklaarde dat uw vrouw en dochter in Duitsland verblijven. U verklaarde dat uw oudste dochter in Yerevan, Armenië verblijft. U verklaarde dat uw broer G. A. (...) momenteel in Lviv, Oekraïne verblijft en u samen met zijn schoondochter, G. M. (...) naar België reisde. U verklaarde dat u bij de familie van de zoon van uw broer, G. V. (...), verblijft in België. Het gegeven dat de vermeende zoon van uw broer met zijn gezin en familie in België verblijft, kan uw terugkeer naar Armenië niet in de weg staan. U toont namelijk uw familiale band met meneer G. V. (...) en mevrouw G. M. (...) niet aan. U gaf tijdens het gehoor aan op het adres (...) te wonen. Echter, het loutere feit dat u op hetzelfde verklaarde adres zou wonen als uw vermeende neef en zijn familie, geeft u geen recht tot verblijf. We wijzen er eveneens op dat meneer G. V. (...) niet tot uw gezinskern behoort aangezien u niet kan aantonen dat er sprake is van een bijkomende band van afhankelijkheid die de normaal affectieve relaties overstijgt. U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u een leven kan opbouwen in het land van oorsprong zonder de nabijheid van uw vermeende neef. U verklaarde gehuwd te zijn met mevrouw G. A. (...), met Armeense nationaliteit, en legde hiervan de huwelijksakte voor. U verklaarde dat mevrouw momenteel in Duitsland verblijft. U haalt geen gefundeerde argumenten of bewijzen aan waarom het niet mogelijk zou zijn om terug te keren naar het land van oorsprong. U verklaarde dat u besmet raakte met Covid-19 en u uw zicht verloor. U verklaarde dat uw zicht verslecht is. U legde echter geen enkel medisch document voor om uw verklaring te staven. Tot slot, wat uw gezondheidstoestand betreft, merken we aldus op dat u geen gewag maakte van medische elementen die u zouden belemmeren te reizen of naar uw land van oorsprong terug te keren.”

Deze beoordeling ligt in lijn met de rechtspraak van de hogere rechtscolleges. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat “de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de staatssecretaris in rekening brengt dat de verzoeker op hetzelfde adres woont als zijn “vermeende neef en zijn familie” en oordeelde: “We wijzen er eveneens op dat meneer G. V. (...) niet tot uw gezinskern behoort aangezien u niet kan aantonen dat er sprake is van een bijkomende band van afhankelijkheid die de normaal affectieve relaties overstijgt. U bent een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat u een leven kan opbouwen in het land van oorsprong zonder de nabijheid van uw vermeende neef.”

Door er opnieuw op te wijzen dat hij inwoont bij zijn neef en diens familie, maakt de verzoeker nog niet aannemelijk dat de staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van een bijkomende band van afhankelijkheid die de normale affectieve relaties overstijgt.

Een familie- en of gezinsleven tussen de verzoeker en “zijn neef”, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt niet aangetoond.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat de verzoeker verklaarde dat zijn echtgenote en zijn jongste dochter in Duitsland verblijven. De verzoeker betwist dit niet. De verzoeker licht niet toe wat de redenen zijn waarom zijn echtgenote (en meerderjarige dochter) in Duitsland verblijven, terwijl hij in België verblijft. Verzoekers familiale belangen lijken zich derhalve niet in de eerste plaats in België te bevinden, en hij toont niet aan dat de banden met zijn neef nauwer zouden zijn dan de banden die hij heeft met zijn echtgenote en meerderjarige dochter in Duitsland.

De Raad stelt derhalve vast dat de verzoeker ook in het kader van het onderhavige beroep geen enkel bewijs bijbrengt van verwantschap, laat staan van dergelijke nauwe banden van afhankelijkheid die zouden maken dat de relatie van de verzoeker met zijn neef kan vallen onder de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming.

De verzoeker stelt voorts dat hij in Armenië enkel verre familieleden heeft. In de bestreden beslissing wordt evenwel uiteengezet: *“U verklaarde dat uw oudste dochter in Yerevan, Armenië verblijft.”* De verzoeker weerlegt dit met zijn loutere beweringen niet. Hoewel de verzoeker voorhoudt in Armenië louter enkele verre familieleden te hebben, betwist hij niet dat hij op 30 september 2022 verklaarde dat zijn dochter G. Ma. in Yerevan, Armenië, verblijft. De verzoeker toont niet aan dat hij in Armenië geen naaste familie meer zou hebben.

In de mate dat de verzoeker in dit kader refereert aan een niet nader omschreven privéleven en hij hieromtrent stelt dat de wil van de verweerder om hem om het even welk verblijfsrecht te weigeren een inmenging vormt in zijn privéleven, merkt de Raad op dat in de bestreden akte enkel wordt aangegeven dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsmachtiging als gevolg van de tijdelijke bescherming, zoals gedefinieerd in het Uitvoeringsbesluit 2022/382/EU. Uit de bestreden akte blijkt dan ook niet, en de verzoeker gaat hier verder ook niet concreet op in, dat het doel van de verweerder erin zou bestaan om de verzoeker eender welk verblijfsrecht te weigeren. Los van de aangevoerde gezinsleven met zijn neef, toont de verzoeker verder ook niet aan welke concreet privéleven hij in België zou hebben opgebouwd dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In dit kader dient erop te worden gewezen dat de verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de verzoeker zich *in casu* beperkt tot vage beweringen die enkel worden ondersteund door een aantal verklaringen van derden die hoe dan ook niets omvattend zijn. Hiermee toont de verzoeker echter nog niet aan dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden.

Hierbij dient erop gewezen te worden dat het privéleven van de verzoeker zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich zeer goed bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. De verzoeker nam immers op 21 januari 2013 kennis van de beslissing waarbij hem voor de duur van drie jaar de toegang tot en het verblijf in België en de Schengenlanden werd verboden. In dergelijke omstandigheden zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu kan niet worden vastgesteld dat de verzoeker in de beperkte periode dat hij in België heeft verbleven, voorafgaand aan het treffen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dermate intense sociale of andere contacten met en in de Belgische samenleving zou hebben ontplooid om te besluiten tot een schending van het recht op privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. De Raad benadrukt dat de bescherming van het recht op privéleven in de zin van voormeld artikel zich pas opdringt wanneer een vreemdeling verregaande en sterke banden heeft opgebouwd in het gastland die gedurende een langere periode worden bestendig zodanig dat deze vreemdeling op duurzame wijze lokaal verankerd is in de samenleving van het gastland. Dit wordt *in casu* niet aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aangetoond.

3.2.2.6. Uit de voorgaande bespreking volgt dat het familiaal leven (en de gezondheidstoestand) van de verzoeker wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing en dit in overeenstemming met artikel 8 van het EVRM. De verzoeker brengt geen specifiek element, zoals voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aan waarmee bij het treffen van de thans bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden.

De verzoeker heeft niet aangetoond dat de staatssecretaris op onwettige of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen, of dat deze beslissing niet deugdelijk werd gemotiveerd.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.2.3. Het tweede middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE